

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAABERBØL, LENE

Mica vrăjitoare / Lene Kaaberbøl ; trad. din lb. engleză de Mihaela

Pogonici. - Pitești : Paralela 45, 2020-

6 vol.

ISBN 978-973-47-3154-1

Vol. 2 : **Sângele Viridiane**. - 2020. - ISBN 978-973-47-3295-1

I. Pogonici, Mihaela (trad.)

821.113.4

Vildbeks: Viridians blod

Lene Kaaberbøl

Copyright © Lene Kaaberbøl, Copenhagen 2011

Ilustrația copertei: Bente Schlick

Versiunea în limba română a fost realizată după *Wildwitch – Oblivion* (vol. 2), de Lene Kaaberbøl, Editura Pushkin Press, 2016, traducere din limba daneză de Charlotte Barslund.

Sursă viniete: p. 3, 19, 106, 116, 123, 138, 169, 180, 188 – Shutterstock/VectorTradition; p. 74, 86, 92, 98, 147, 173, 211 – Shutterstock/timka14; p. 25, 33, 45, 53, 61, 80, 201 – Shutterstock/CyberKat; p. 7, 15, 163 – Shutterstock/iamsania, ; p. 68, 156 – Shutterstock/Maria_Plakhotrnya

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

II

SÂNGELE VIRIDIANEI

Traducere de Mihaela Pogonici

Editura Paralela 45

Volumul 1: *Proba focului*

Volumul 2: *Sângele Viridiane*

Volumul 3: *Răzbunarea Chimerei*

Volumul 4: *Magia sângelui*

Cuprins

1. Șoimul	7
2. Shanaia	15
3. Atacul aerian	19
4. Mătușa Isa	25
5. Ce a povestit Shanaia	33
6. Adu-ți aminte de Viridiana	45
7. Călcată în picioare	53
8. O zi proastă	61
9. Coșmaruri	68
10. Dispărut	74
11. Casa pustie	80
12. Câinii sălbatici	86
13. Ureche-Sfâșiata	92
14. Westmark	98
15. Nimeni	106
16. Surorile	116

17 Vocea Chimerei	123
18 Câine de pază	138
19 Cartea goală	147
20 Căzută în uitare	156
21 Roata	163
22 „Nicio ființă umană, niciun animal“	169
23 Ritualul sângelui	173
24 Hoața de vieți	180
25 Ceva e mai bun decât nimic	188
26 Scuze	201
27 Zâmbet de pisică	211

CAPITOLUL I

Șoimul

— **Î**ți place? m-a întrebat tata, observându-mă atent.

— Da, da, am mințit eu. E perfectă.

Camera era mai mare decât camera mea din apartamentul mamei, de pe strada Mercur. Pereții albi ca zăpada încă miroseau a vopsea lavabilă. Peretele care dădea spre balcon era în întregime din sticlă și, dacă te uitai cu atenție, puteai să distingi marea în spatele depozitelor, containerelor și macaralelor din port. Lucrurile mele din fosta lui casă erau ambalate în două cutii de carton portocalii, așezate pe patul nou pe care-l cumpărase pentru mine.

Își schimbase serviciul. Plecase din casa lui foarte veche aflată în celălalt capăt al țării, cu pereți albi dați

cu var și acoperiș de țigle, cu o grădină plină de meri și o curte cu iarbă puțin cam prea înaltă, ca să se mute într-un apartament nou-nouț, care sigur costase o groază de bani, la un sfert de oră de locuința mamei. Și se bucura la gândul că o să petreacă cu mine mai mult timp ca înainte.

Înainte, adică în ultimii șapte ani din viața mea, ne vedeam cincisprezece zile vara, o săptămână de Crăciun, jumătate din vacanța de Paște și două weekenduri toamna. Numai că toamna trecută nu ne-am putut vedea decât un weekend, din cauza evenimentelor cu Chimera, pisica și mătușa Isa, care mă învățase „Tehnicile de autoapărare ale vrăjitoarelor de pădure, lecția 1”¹. Tata nu era la curent cu povestea asta. Credea, ca mai toată lumea, că am stat la pat câteva săptămâni din cauza unei infecții cauzate de ghearele de pisică.

În casa lui îmi petrecusem câteva supervacanțe. Puteam să mă joc cu Micke și Sarah, vecinele de alături, iar tata își lua liber ca să ne ducem la piscină, să ne

¹ Vezi *Mica vrăjitoare*, vol. 1: *Proba focului*.

jucăm Yams, să facem pâinici (ratate de multe ori), popcorn și să ne uităm amândoi la o mulțime de filme vechi. Era bun la meseria de tată de vacanță!

Dar se terminase. Vânduse casa veche de pe strada Castanilor, și asta însemna că nu mă mai puteam distra cu Micke și Sarah, că se terminase cu jocurile de-a v-ați ascunselea prin tufișurile de coacăze și cu ciocolata caldă în fața focului din șemineu pe timp de furtună, când ploaia ropotea pe acoperiș și făcea clăbuci pe terasă, acolo unde jgheaburile nu mai făceau față.

Tata era încântat că o să fim mai aproape unul de celălalt, și pot să spun că și eu eram. Mă bucuram că o să pot să stau la el o seară pe săptămână în loc să fiu nevoită să aștept mai multe luni până să-l revăd. Doar că mă simțeam un pic ca și cum cineva îmi vânduse casa de vacanță fără să-mi ceară părerea.

— Seara soarele bate în balcon, a spus el și a deschis ușa de sticlă. O să ne putem bronză vara asta.

Era februarie și afară era un frig de înghețau pietrele. Tolănitul la soare putea să mai aștepte.

Un vânt înghețat a scuturat jaluzelele de la geamuri și a adus în cameră miros de păcură, gudron și apă sărată. Apoi, din senin, un proiectil cu pene a coborât în picaj de-a lungul fațadei, a zburat peste parapetul balconului și a țâșnit înăuntru prin ușa deschisă.

— Ce-i cu...? a întrebat tata, uluit.

Era o pasăre răpitoare, una nu foarte mare, dar între pereții albi ai camerei părea enormă. A încetinit și și-a făcut evantai coada cu pene în întregime deschise la culoare, cu excepția vârfurilor, negre ca cenușa. A rămas o clipă în aer, bătând din aripi, apoi s-a îndreptat spre mine. Am ridicat brațul instinctiv, iar pasărea a aterizat stângace pe încheietura mâinii. Ghearele ei galbene îmi juleau pielea prin mâneca puloverului. Își agita aripile pestrițe ca să-și țină echilibrul.

Într-o gheară ținea ceva. O bucătică de hârtie îndoită, pe care mi-a întins-o cu insistență, scoțând țipete autoritare. Am luat-o, din moment ce asta voia să fac. Imediat ce m-am supus ordinului, și-a luat zborul și a ieșit pe ușa de sticlă, înălțându-se pe cer.

— Dar...

Tata, cu gura căscată, a urmărit pasărea cu privirea:

— Era un șoim!

Am strecurat repede biletul în buzunarul de la blugi în timp ce el era atent la pasărea care se îndepărta.

— Sunt tot mai mulți prin oraș de la o vreme, am spus eu, ca și cum ar fi fost ceva normal ca șoimii să intre în casele oamenilor.

— Ăăă.... da, dar... cred că sigur era dresat. Avea curele la picioare?

— Poate. N-am avut timp să mă uit.

Eram sigură că e o pasăre sălbatică, una care nu fusese niciodată dresată sau îmblânzită, dar n-am suflat o vorbă.

— Incredibil! a strigat tata. Natura e mai prezentă la oraș decât aș fi crezut.

Apoi mi-a văzut mâna.

— O, nu, Clara, te-a zgâriat!

M-am uitat. Avea dreptate. O dâră de sânge se scurgea pe palmă dintr-o zgârietură de pe încheietură. Nu era adâncă, dar am simțit cum mă ia cu fiori. Nu m-am putut împiedica să mă gândesc că așa începuse totul toamna trecută, cu un animal sălbatic, patru zgârieturi

de pisică și câteva picături de sânge cald și roșu, într-o zi ploioasă în care ar fi trebuit să mă duc la școală. Îmi aminteam perfect greutatea pisicii care mă apăsa și limba ei umedă și aspră care-mi lungea sângele.

Așa ne-am întâlnit eu și Pisica. De atunci trăia la noi, pe strada Mercur, în cea mai mare parte a timpului. Dar, chiar dacă avea control total asupra mea și a obiceiurilor mele și nu rata nicio ocazie de a-mi aminti cine e stăpâna – ghiciți singuri care era părerea ei –, ea își păstrase independența. Rar știam pe unde hoinărește atunci când nu torcea lângă mine.

Le spusese vecinilor că e o pisică norvegiană de pădure, pentru a explica de ce e așa de mare.

— Hai să te speli, a spus tata. Ai făcut vaccin antitetanos când te-a zgâriat pisica?

— Da.

M-am dus cuminte în baie și am turnat apă rece pe încheietura mâinii. Observându-mă în oglindă, m-am aplecat mai mult deasupra chiuvetei. Cele patru cicatrice mici verticale lăsate de ghearele Pisicii nu erau de obicei decât niște linii fine albe, care nu se vedeau aproape

deloc. Dar în acel moment mi se părea că se văd mai clar.

— Am voie cu pisici aici? am întrebat.

Tata a ezitat.

— Nu prea... Dar dacă vrei s-o aduci pe... cum ai zis că o cheamă? Pisica și atât?

— Da, am zis eu.

Știu că nu dădusem dovadă de prea multă imaginație, dar nu exista alt cuvânt mai potrivit pentru a descrie natura ei încăpățânată și corpul ei mare, de felină, cu blană neagră.

— Poți s-o aduci aici într-o cușcă, cu o litieră, și să ai grijă să rămână în apartament, bine?

„Pisica, în cușcă? Când o zbură porcul“, m-am gândit eu. Doar nu eram proastă să-i propun.

Sângerarea s-a oprit repede. Șoimul se străduise să nu mă rănească, altfel ghearele lui mi-ar fi lăsat patru găuri adânci în mână. Dar îi fusese greu să nu mă rănească deloc, având în vedere că aterizase pe un singur picior.

— Te doare?

— Nu, n-am nimic.

— Mă duc să fac niște ciocolată caldă, a spus tata. Între timp, poți să-ți despachetezi lucrurile. După aia o să te simți ca acasă...

Mai mult ca sigur își dăduse seama că nu prea mă omor după noua mea cameră. Nu era prost. Mi-a pus mâna pe cap și mi-a ciufulit părul.

— O să fie bine, o să vezi, m-a asigurat.

Am așteptat să se ducă în bucătăria nou-nouță, apoi am scos biletul din buzunar și l-am desfăcut.

„PARCUL ZÂNELOR“, era scris cu litere mari de tipar. „Mâine. Cu o oră înainte de apus. Aleea din nord, a treia bancă de la poartă.“ Și în josul paginii era desenat un cap mic de animal, care aducea a hermelină.

Biletul nu era de la mătușa Isa, cum crezusem, ci de la o altă vrăjitoare de pădure: cine ar folosi un șoim pe post de porumbel voiajor? Și știam o singură vrăjitoare care avea ca prieten sălbatic o hermelină.

De ce voia oare Shanaia să se întâlnească cu mine?

CAPITOLUL 2

Shanaia

— **A**r trebui să fie pe aici, pe undeva, am spus eu și m-am mai uitat o dată pe bucata de hârtie, din ce în ce mai mototolită.

Încă se mai vedeau urmele de gheare ale șoimului care o adusese. „Cu o oră înainte de apus. Aleea din nord, a treia bancă de la poartă.“

— Poate am ajuns prea devreme, a sugerat Oscar, care mă însoțea împreună cu câinele lui, Boxă. Sau prea târziu. De ce nu poate să scrie cinci și un sfert, ca toată lumea normală? Dacă asta vrea să spună...

— Pentru că e o vrăjitoare de pădure, am răspuns eu. Pentru ea contează ora naturii, nu minutele de pe ceas.

Dar mărturisesc că nu era ușor să știi în ce moment precis apune soarele într-o zi de februarie.

Îngrămădit între calea ferată, fostul abator și parcelele cu grădini, Parcul Zânelor nu era cel mai plăcut loc din lume. Dacă vara vedeai pâlcuri de arbori înalți, plini de frunze și câteva persoane care stăteau la soare pe iarbă, iarna era în schimb noroios, mohorât și pustiu. Aleile și iarba murdară erau presărate de ambalaje uleioase de hamburgeri, cutii de pizza și doze goale de bere. Un angajat de la primărie încercase să strângă o parte din gunoaie în saci mari din plastic negru, dar asta nu servea la nimic, fiindcă toți acei saci fuseseră lăsați să zacă în spatele băncilor.

— Nu e nimeni, a spus Oscar. Ne întoarcem?

— Tu ai insistat să vii, i-am întors-o. Ai ținut morțiș să te întâlnești cu o vrăjitoare *adevărată*.

— Da, ar fi super tare! Dar nu văd nicio vrăjitoare pe aici. În afară de tine.

— Și eu nu contez, evident...

— Termină! Doar știi ce-am vrut să spun.

Am privit încă o dată ceea ce trebuia să fie „a treia bancă de la poartă“, dar pe ea nu s-a așezat nimeni. Când mă întorsesem o clipă cu spatele, nu știu de ce-mi

imaginaseam că Shanaia o să se materializeze din aerul mohorât de februarie, dar nu o făcuse.

— Să mai dăm o tură, am insistat. Ca să fim siguri.

— Clara, parcul ăsta e minuscul... Nu e nimeni aici!

Unul dintre sacii de plastic s-a mișcat. Mi-a sărit inima și am scos un țipăt mic.

— Ce e?

Am arătat cu degetul.

— Acolo... am șoptit. S-a mișcat ceva...

Vântul flutura sacul, dar nu din cauza asta se mișca. Și Oscar a văzut. Un cap ascuțit și alb ieșea din gunoaie. Un cap cu urechi rotunde și închise la culoare, cu ochi roșii ca sângele și mustăți mai mari decât capul.

— E una din... cum îi zice? a întrebat. Un fel de nevăstuică.

— Hermelină, am precizat eu, simțind cum mă ia cu fiori. E a lui Shanaia.

M-am lăsat pe vine lângă bancă și am întins încet mâna spre animal. Și-a deschis gura și a început să șuiera la mine, descoperindu-și dinții ascuțiți ca niște ace. Și deodată am văzut că sacii mari de gunoi nu conțin numai gunoi. Sub ei am văzut un umăr ieșind dintr-o

geacă de piele. Iar bucata aia de blugi dintre ambalajele de lapte, cutiile de pizza și cornetele de popcorn nu era o simplă pereche veche de blugi pe care cineva o aruncase. Apoi am văzut o mână cu degete palide și unghii lungi, date cu oja, care ieșeau dintr-o mânășă de piele neagră cu ținte.

Era Shanaia.

— E... e moartă? a întrebat Oscar.

Boxă, care avea un aer îngrijorat, a început deodată să latre.

— Dă-te la o parte! i-am ordonat hermelinei. Vrem doar să o ajutăm.

Poate că, în ciuda a tot, devenisem suficient de vrăjitoare ca să mă asculte. Măcar a avut amabilitatea de a nu-și înfige dinții în mâna mea când am început să dau la o parte gunoaiele ca să o eliberez pe Shanaia.

Respira.

Avea ochii închiși și chipul rece ca gheața, dar respira.

— Nu e moartă, am strigat ușurată.

Dar ce i se întâmplase?

CAPITOLUL 3

Atacul aerian

— Chemăm salvarea? a întrebat Oscar.

— Nu știu dacă e o idee bună, am răspuns. Și hermelina? Nu cred că o iau și pe ea la spital. Mai bine o sun pe mătușa Isa.

— Dar n-are telefon, a obiectat Oscar.

Ba avea, îi cumpărasem un mobil toamna trecută, dar locuia atât de departe de lumea civilizată că nu putea să-l folosească decât dacă urca pe dealul din spațele casei. Ea putea să mă sune, dar eu nu. În afară de cazul în care, din întâmplare, avea chef să se cocoate până sus ca să admire peisajul.

Am încercat totuși. Pârâituri. „Abonatul nu poate fi contactat.“

Ce surpriză...